

næst hedder det i § 8: „Det i § 4 paa- budte Opslag skal tillige indeholde Angi- velse af, hvor vidt og hos hvilket Selskab der er tegnet Forsikring for Kravene efter denne Lov.“ Men, naar noget saadant er opslaaet paa Arbejdsstederne og Arbejderne vide, at det skal være opslaaet, og at der skal være Besked derom, saa ere Arbej- derne i vore Dage saa oplyste og velorga- niserede, at jeg føler mig overbevist om, at det vil blive nødvendigt for enhver Ar- bejdsgiver, inden han kan faa nogen Ar- bejder i sit Arbejde, at sørge for, at Arbej- derne ere forsikrede mod Ulykkestilfælde. Lovforslaget er saaledes bygget, at Arbej- derne her have den mest fuldkomne Sik- kerhed for at faa deres Krav opfyldte og deres lovlige Ret skaffet til Stede. — Saa er der fremkommet nok en Indvending og det er den, at det er en Lov, som alene gaar ud over Arbejdsgiverne, det er dem, der skulle betale, men Arbejderne faa det for ingen Ting. Det er en privilegeret Stand, er der blevet sagt om Arbejderne, de faa alt, hvad de pege paa, og skulle selv ikke yde noget. Ogsaa det er en Misforstaaelse. Dette Lovforslag er bygget saaledes, at baade Arbejdsgivere og Arbejdere bidrage til det Maal, som Lovforslaget tilsigter. Arbejdsgiverne skulle betale, men Arbej- derne skulle selv løbe Risikoen i de første 13 Uger. Det er Arbejdernes Bidrag til denne Foranstaltning, og det kan under- tiden slet ikke være noget ringe Bidrag, som Arbejderne saaledes komme til at yde i disse første 13 Uger. Her bidrage baade Arbejdere og Arbejdsgivere og det er alt- saa ikke en Lov, som ensidig lægger Byr- derne paa Arbejdsgiverne, saaledes som det er sagt. Men det, at baade Arbejdere og Arbejdsgivere bidrage, betyder for mig ikke saa ganske lidt, det betyder nemlig det, at baade Arbejderne og Arbejdsgiverne ere interesserede i at vise den allerstørste Forsigtighed baade med Driftsmidlerne og paa Arbejdspladsen, for at ikke Ulykken skal indtræffe, og en Lovgivning af denne Art, som ikke sørger for at være indrettet saaledes, at Forsigtighed i allerhøjeste Maal bliver udvist, er efter min Mening forkastelig.

Der er maaske kommet endnu flere Indvendinger frem, og det er muligt, at der kan komme flere frem mod Lovforsla- get, jeg ved det ikke, og jeg bryder mig heller ikke saa særlig derom, naar de ikke ere af anden Art end dem, jeg her har nævnt. Jeg tror, at Loven er saaledes, at den skal klare for sig selv, at det prakti- ske Liv skal vise, at det er en Lov, der

vil bringe Velsignelse til mange Mennesker i Samfundet og som ikke lægger ubillige Byrder paa nogen, tværtimod. Og saa har Lovforslaget den store Fordel, at man kan gaa til en Revision af dette Forslag til en hvilken som helst Tid uden at være bun- den af Bestemmelserne i Lovforslaget. Da vi for nogen Tid siden havde det andet Lovforslag, som jeg har omtalt, til Behand- ling, stod der i det, at om 11 Aar skulde dette Lovforslag revideres, men sam- tidig havde man indrettet det saaledes, at de Pengemidler, som skulde skaffes til Veje, skulde hober op Aar efter Aar. Naar jeg siger: hober op, vil det i Virke- ligheden sige, at der skulde samles Gæld Aar efter Aar. Det saa nok ud, som om man skulde samle Penge, men faktisk vilde man samle Gæld i de 11 Aar; og saa gad jeg nok set, hvorledes man efter 11 Aars Forløb skulde kunne revidere en Lov, som vilde føre til, at Landbruget, Indu- strien, Fiskeri og Søfart hver for sig vilde komme til at staa med en hel Del Gæld. Her samles der ikke Gæld, her afgøres hvert Ulykkestilfælde for sig; kommer der en Dag, da vi ville revidere Loven, eller da vi ville have en Understøttelseslov- givning, kunne vi gøre det ganske uafhængigt af denne Lov, thi det er her en Ansvar- lighedslovgivning, der staa for sig, og dette betragter jeg som et Gode ved Lovforsla- get. — Endelig vil jeg sige, som jeg sagde før, at Lovforslaget vistnok taler for sig selv, det er jo et af de Lovforslag, som prædike fra Tagene, ogsaa for Mod- standere. Her i Kjøbenhavn har jeg hver Dag Lejlighed til at se lige overfor min Bolig en Bygning, paa hvilken der i en stor Højde er et Telefonstillads, og jeg ser af og til en Arbejder hænge der oppe i det tynde Stillads. Jeg kan ikke se paa dette uden at sige til mig selv: Dette Stil- lads og denne Arbejder prædike for dig og enhver, som ser derpaa, at der ingen Tid er at spille med at føre et Lovforslag igennem, som kan sikre Arbejdere i en saa farefuld Virksomhed. Nu have vi arbejdet flere Aar paa at gennemføre et saadant Lovforslag, og vi staa her over for et Lov- forslag, der i det væsentlige er det samme, som vi i Fjor vedtog enstemmigt. Det er da mit Haab, at dette Ting vil arbejde hen til en hurtig Gennemførelse af Lovforsla- get, saa at det virkelig kan blive et Gode for alle de Mennesker, som hidtil have lidt uden at have nogen Udsigt til Hjælp, og for dem, som komme til at lide. De før- ste, fordi de vide, at for Fremtiden vil den Skæbne, som har ramt dem, ikke